

บทที่ 1

บทนำ

แนว เหตุผลและทฤษฎีที่สำคัญ

การแนะแนว เกิดขึ้นจากปัญหาและความต้องการที่จำเป็นของคน ถ้าพิจารณาสังคม ในปัจจุบันจะ เห็นว่ามีส่วนที่ก่อให้เกิดปัญหาแก่นักเรียนมากมาย ทั้งเป็นปัญหาที่มองเห็นชัดและ ปัญหาที่ซ่อนเร้น ปัญหาในวัยรุ่นมักสืบเนื่องมาจากปัญหาในวัยเด็ก ซึ่งถ้าหากได้มีการแนะแนว ในชั้นประถมศึกษาที่ดีแล้วจะช่วยลดปัญหาในชั้นมัธยมศึกษาได้มากขึ้น ความจำเป็นของการ แนะแนวในระดับประถมศึกษาจึงเพิ่มความสำคัญมากขึ้น ยิ่งสภาพการเปลี่ยนแปลงทางด้าน เศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ผู้คนต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอด พ่อ แม่ หรือผู้ปกครองต้องทำงานหนักมากขึ้น นักเรียนถูกทอดทิ้ง ขาดความรักความอบอุ่น ความเอาใจใส่ เมื่อนักเรียนประสบปัญหา นักเรียนต้องการที่พึ่ง และนักเรียนไม่อาจรอคอย ไปจนถึงชั้นมัธยมศึกษาได้ ซึ่งอาจจะสายเกินไป จึงเห็นได้ว่า การแนะแนวในระดับประถมศึกษา เป็นการป้องกันปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นและยังช่วยสร้าง เสริมบุคลิกภาพของนักเรียนในวัยที่กำลัง เจริญเติบโตให้สมบูรณ์ทุก ๆ ด้าน เพื่อพัฒนาร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งสอดคล้อง กับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ที่ว่า ให้นักเรียน คิด เป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น เพื่อสร้างชีวิตอย่างมีความสุขอันเป็นพื้นฐานให้นักเรียนพัฒนาเป็นพลเมืองที่มีคุณธรรมใน อนาคต (สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร 2524: 12)

นักเรียนในระดับประถมศึกษายังเป็นวัยที่ต้องการความรัก ความอบอุ่นและความ เอาใจใส่อย่างมากจากผู้ใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ หรือครูที่โรงเรียน นักเรียนที่ขาดสิ่งเหล่านี้ แล้วจะกลายเป็นเด็กที่น่าสงสารและไม่มีความสุขในชีวิต ในห้องเรียนหนึ่ง ๆ เราจะสังเกต นักเรียนที่มีปัญหาได้ง่าย เช่น ไม่สนุก ร่าเริง หรือนิ่งเหม่อลอย เจียม ซึม หรือมีพฤติกรรม ที่เด่นชัด เช่น ชอบเถร ก่อแค้น ลักขโมย หรือนิ่งกั๊ก เล็บ เป็นต้น หลายท่านอาจคิดว่า นักเรียนระดับประถมศึกษานั้นไม่มีปัญหา แต่ความจริงแล้ว นักเรียนระดับประถมศึกษาที่มีปัญหา

เช่นกัน นับตั้งแต่ปัญหาทางด้านร่างกาย จิตใจ ขาดความรัก ความอบอุ่น ซึ่งปัญหาเหล่านี้เป็น เรื่องละเอียดอ่อน และถ้าหากไม่ได้รับความช่วยเหลือและแก้ปัญหาให้ถูกต้องแล้ว ปัญหาเหล่านั้นจะ บานปลายออกไปเรื่อย ๆ จะเกิดผลเสียแก่นักเรียนในที่สุด ซึ่งปัญหานี้คงไม่พ้นหน้าที่ของครูที่ จะต้องดูแล รับผิดชอบให้ถาวรช่วยเหลือ หากสิ่งเหล่านี้ไม่ได้รับความช่วยเหลือเอาใจใส่เท่า ที่ควร การพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กที่จะส่งผลให้เป็นผู้ใหญ่ต่อไปในภายภาคหน้าที่สมบูรณ์คงยาก เพราะฉะนั้นเมื่อนักเรียนเข้ามาอยู่ในโรงเรียนแล้ว ครูก็ต่างมุ่งหวังที่จะพัฒนาให้นักเรียนของ ครูเจริญไปพร้อมกันทั้งในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ด้วยเหตุนี้การแนะแนวจึง ต้องเข้าไปสอดแทรกตลอดเวลาในด้านการเรียนการสอนในโรงเรียน (บังอร เอี่ยมรอด 2528: 62-63) ซึ่งความคิดนี้ได้มีนักการศึกษาหลายท่านมีความเห็นสอดคล้องกัน เช่น

วัชร ทรัพย์มี (2520: 115) ได้สรุปบทบาทของครูในการแนะแนวว่า ครูส่วนใหญ่ ได้ทำการแนะแนวนักเรียนควบคู่กับการสอน เพียงแต่การแนะแนวยังมีได้ทำเป็นระบบที่ถูกต้อง ไม่มีโครงการแน่นอน ไม่ได้จัด เป็นกระบวนการอย่างรัดกุม เท่านั้น การแนะแนวและการสอน เป็นส่วนประกอบซึ่งกันและกัน ในกระบวนการสอนจะแบ่งแยกออกจากกันโดยเด็ดขาดย่อมไม่ได้ ฉะนั้นครูทุกคนจึงมีบทบาทในการแนะแนวด้วยกันทั้งสิ้น

สุมน อมรวิวัฒน์ (2527: 4) ได้กล่าว เปรียบเทียบงานแนะแนวกับงานสอนว่า งานแนะแนวกับงานสอน ไม่สามารถแยกออกจากกันโดยเด็ดขาด จะต้องดำเนินผสมผสานกลมกลืน กันไป เป็นกระบวนการทางการศึกษาที่ครูจะต้องปฏิบัติพร้อมกัน ไปนับตั้งแต่ก้าวแรกที่นักเรียน เข้ามาอยู่ในโรงเรียนจนถึงการติดตามผลหลังจากนักเรียนจบออกจากโรงเรียนไปแล้ว งานแนะแนวจะเป็นสิ่งช่วยเสริม เกื้อหนุนและแทรกซึมอยู่ในการเรียนการสอน ซึ่งถ้าหากครูละเลย งานแนะแนวแล้วความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนจะ ไม่มีและนักเรียนจะ ไม่เห็นคุณค่าของครู อีกต่อไป

อนนต์ อนันตรังสี (2521: 20-21) มีความเห็นว่า การแนะแนวเป็นส่วนหนึ่ง ของงานจัดการศึกษา เพราะสอดแทรกอยู่ในงานการเรียนการสอนและการอบรมนักเรียน เป็นบริการที่ช่วยให้การจัดการศึกษามรรลู่เป้าหมาย

ประยัต ทองมาก (2529: 7) ได้สรุปว่า แท้จริงแล้วงานสอนและงานแนะแนว มีจุดหมายปลายทางร่วมกัน คือ พัฒนาให้นักเรียนมีความเจริญทุกด้าน ต้องการให้นักเรียน มีบุคลิกภาพดี ปรารถดี มีการศึกษาดี และมีความสุขในฐานะ เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม หน้าที่ ของครูคือ การส่งเสริมความเจริญของงานดังกล่าวให้แก่ นักเรียนโดยผ่านกิจกรรมที่รวม เรียกว่าการสอน และหน้าที่ของงานแนะแนวคือ การช่วยให้นักเรียนเข้าใจตนเองและแก้ปัญหา คนเองได้ พร้อมทั้งรู้จักเลือกตัดสินใจอย่างฉลาด เพื่อการปรับตัวที่ดีและมีชีวิตที่ดีในสังคม ฉะนั้นงานแนะแนวจะมีความ เกี่ยวข้องสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่รวมกัน เป็น บทบาทหน้าที่ของครู งานแนะแนวจึงแยกไม่ออกจาก การเรียนการสอน

การแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษาจะต้องสอดแทรกอยู่ในกระบวนการเรียนการสอน การแนะแนวต้องสัมพันธ์ใกล้ชิดกับการ เรียนรู้ทางวิชาการ การแนะแนวจะช่วยสนับสนุนและ ส่งเสริมการปรับปรุงคุณภาพของการศึกษาให้ได้ผลดียิ่งขึ้น การจัดการกระบวนการเรียนการสอน โดยสอดแทรกการแนะแนว เข้ามาช่วยนั้นทำโดยการจัดบรรยากาศชั้นใน ห้องเรียนให้มีสัมพันธ์ภาพ ที่ดีระหว่างนักเรียนและครู ซึ่งบริการแนะแนวในโรงเรียนมี 3 ประเภทคือ

1. การแนะแนวการศึกษา ช่วยให้นักเรียนในการวางแผนการศึกษาที่เหมาะสม และเพิ่มทุนประสิทธิภาพทางการ เรียนให้ดีขึ้น
2. การแนะแนวอาชีพ ช่วยนักเรียน เกี่ยวกับการ เลือกอาชีพให้เหมาะสมกับสติปัญญา ความสามารถของตนเองและสังคม
3. การแนะแนวส่วนตัวและสังคม ช่วยนักเรียนให้รู้จักการปฏิบัติตนที่ถูกต้อง เหมาะสม เป็นที่ยอมรับของสังคมและถูกต้องตามวัฒนธรรม (หน่วยศึกษานิเทศก์กระทรวง ศึกษาธิการ 2514: 7)

งานสอนนั้น เป็นงานสำคัญและ เป็นหน้าที่โดยตรงที่ครูจะต้องรับผิดชอบ เพื่อให้การสอน นักเรียนได้รับผลตามความหมายของหลักสูตรและจุดประสงค์ของบทเรียน ในปัจจุบันนี้หน้าที่ ของครูมิใช่เพียงแต่ให้ความรู้ในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว ต้องจัดประสบการณ์ที่จะ เป็น ประโยชน์ในการดำรงชีวิตในสังคมให้แก่ นักเรียนด้วย เมื่อได้มีการปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษา ใหม่ในปีพุทธศักราช 2521 การจัดการเรียนการสอนก็ได้เปลี่ยนไปด้วย เพื่อให้เหมาะสม

กับเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในวงการศึกษา ฉะนั้นการปฏิบัติงานของครูจึงเปลี่ยนไปด้วย นอกจากการสอนให้นักเรียนรู้เนื้อหาวิชาแล้ว ครูยังจำเป็นต้องให้นักเรียนมีความสามารถอย่างอื่นด้วย การแนะนำแหล่งความรู้ให้ศึกษาข้อมูลเพื่อช่วยเสริมความรู้ ความเข้าใจ พร้อมทั้งส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกคิดอย่างมีวิจารณญาณและตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองอย่างมีเหตุผล สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ตลอดจนเป็นผู้มีคุณธรรมประจำใจ ครูจึงเป็นผู้วางรากฐานการศึกษาเพื่อให้นักเรียนเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ทั้งในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และมีจุดมุ่งหมายในการดำเนินชีวิตในอนาคตให้ประสบความสำเร็จ สามารถประกอบอาชีพ เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและสังคมต่อไป (จรัมศรี เพ็ชรกุล 2529: 1)

ในปัจจุบันโรงเรียนมีความรับผิดชอบต่อสังคมมากขึ้น ครูจึงมีหน้าที่เพิ่มขึ้นทั้งในด้าน การสอนโดยตรงในโรงเรียนและชี้แนะให้นักเรียนแสวงหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองและพัฒนาทักษะที่จำเป็นในการดำเนินชีวิต เพราะฉะนั้นหน้าที่สำคัญของครูจึงสรุปได้ดังนี้

1. หน้าที่ในการสอน การสอนมิใช่เพียงแต่ให้อ่านออกเขียนได้หรือทำเลขได้ เท่านั้น การสอนในปัจจุบันจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ต้องยอมรับว่านักเรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้ต่างกันนอกจากนั้นต้องคำนึงถึงพื้นฐานของครอบครัว ความสามารถ ความสนใจ เจตคติ ตลอดจนโครงการในอนาคตของนักเรียนด้วย ครูจะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีต้องคำนึงถึงสิ่งดังกล่าว จึงจะจัดประสบการณ์เพื่อการเรียนรู้ได้เหมาะสม ความรู้เนื้อหาวิชานั้น เป็นสิ่งสำคัญแต่ครูต้องพัฒนานักเรียนให้สามารถนำความรู้นั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตได้ด้วย การสอนของครูจึงจะประสบผลสำเร็จ ครูจะต้องคำนึงถึงความจริงประการหนึ่งว่า ประสบการณ์แห่งการเรียนรู้ที่ครูให้แก่ นักเรียน เหมือนกันแต่นักเรียน จะเกิดการเรียนรู้ไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับสภาพของผู้เรียนซึ่งมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้อย่างยิ่ง ฉะนั้นการสอนจึงเกี่ยวข้องกับกระบวนการแนะแนวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะการแนะแนวกับการสอนมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ในการให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในแนวทางที่ต้องการโดยมุ่งให้นักเรียนเข้าใจตนเอง พร้อมทั้งรู้จักตัดสินใจอย่างฉลาด
2. หน้าที่ในการกำหนดกิจกรรมหรือแนะนำกิจกรรมให้นักเรียนทำเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ให้เกิดการเรียนรู้ที่ดียิ่งขึ้น ครูเป็นผู้มีความสำคัญที่จะกำหนดกิจกรรมต่าง ๆ

ให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่ม การจัดทำกิจกรรมเป็นรายบุคคลก็ดีหรือเป็นรายกลุ่มก็ดี มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยพัฒนาการเรียนทั้งในด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม ครูจึงมีหน้าที่ทั้งด้านการสอนและการแนะแนวควบคู่ไปด้วย เพราะจะทำให้ครูมองเห็นพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียนได้อย่างชัดเจน ถ้าพบพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เช่น เข้ากับเพื่อนไม่ได้ เจ็บซึม เกเร หรือมีพฤติกรรมอื่น ๆ ที่ไม่พึงประสงค์ก็อาจจะหาทางแก้ไขได้ถูกต้องในโอกาสต่อไป

3. หน้าที่ในการประสานงาน ครูมีส่วนเกี่ยวข้องในด้านขอความช่วยเหลือหรือขอความร่วมมือกับฝ่ายต่าง ๆ เช่น วิชาการ อุตสาหกรรม ปกครอง บริการ รวมทั้งขอความช่วยเหลือจากฝ่ายแนะแนว ห้องสมุด ห้องพยาบาล เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความเจริญเติบโตทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา รวมทั้งสามารถปรับตัวให้มีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างราบรื่นและมีความสุข

4. หน้าที่ในการแนะแนว ครูจะต้องมีหน้าที่เกี่ยวกับการแนะแนวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ครูจะต้องเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนแต่ละคนให้เขาได้ทราบถึงความต้องการ ความสามารถ ความถนัดและตัดสินใจอย่างฉลาดด้วยตนเอง โดยครูเป็นเพียงผู้แนะแนวให้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจ (มะเคือ เสมอ 2519: 14-15)

จะเห็นได้ว่า หน้าที่ของครูประจำชั้นที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบันคือ หน้าที่ในการแนะแนว ซึ่งตรงกับ ประหยัด ทองมาก (2524: 36-37) ที่ได้กล่าวถึงสาระสำคัญของบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษาในข้อที่ 1 ว่า บริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษาควรเน้นถึงความสำคัญของภาวะปฏิบัติงานของครูประจำชั้นในหน้าที่แนะแนว ครูประจำชั้นมีบทบาทสำคัญยิ่ง เพราะเป็นผู้ใกล้ชิดกับนักเรียน ใช้เวลาร่วมกับนักเรียนมากกว่าครูผู้อื่นรวมทั้งสามารถแนะแนวปัญหาต่าง ๆ ได้ทุกวัน และทุกเวลา เพราะฉะนั้นงานของครูประจำชั้นเป็นงานที่ใหญ่หลวง เพราะเป็นงานพัฒนานักเรียน หรือช่วยให้นักเรียนมีความเจริญงอกงามพร้อมกันทุกด้าน ซึ่งถ้าหากครูประจำชั้นสามารถปฏิบัติงานในความรับผิดชอบอย่างสมบูรณ์ย่อมเป็นที่หวังได้ว่านักเรียนจะมีความเจริญงอกงามในทุก ๆ ด้านพร้อมกันไป

ในการจัดการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา

กรุงเทพมหานคร มุ่งหวังให้นักเรียนเจริญเติบโต มีสุขภาพอนามัยดี มีความรู้ความคิดดี มีบุคลิกภาพดี สามารถปรับตัวและแก้ปัญหาได้ เป็นพลเมืองดีมีคุณธรรม มีความสามารถที่จะดำรงชีวิตร่วมกับเพื่อนมนุษย์และสิ่งแวดล้อมในัจจุบันได้อย่างมีความสุขตามอัธยาศัย แต่การเรียนการสอนในโรงเรียนประถมศึกษาครูประจำชั้นมักประสบปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับนักเรียน ทั้งนี้เพราะนักเรียนมาจากสภาพครอบครัวที่แตกต่างกัน ปัญหาทางพฤติกรรมจึงอาจเกิดขึ้นได้ ทั้งจากกรรมพันธุ์และสิ่งแวดล้อม นักเรียนที่มีปัญหาดังกล่าวหาที่ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ สนใจศึกษาหาทางช่วยเหลือจากครูประจำชั้นแล้วยอม เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการเรียนการสอน และกลายเป็นปัญหาสังคมต่อไป (สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร 2524: 1)

นอกจากครูประจำชั้นซึ่ง เป็นผู้ใกล้ชิดนักเรียนจะคอยแนะแนวนักเรียนได้ ถ้าปัญหานั้นยุ่งยาก ซับซ้อน การให้บริการแนะแนวก็จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจตนเอง รู้จักตนเองในทุก ๆ ด้าน ซึ่งจะช่วยแก้ไขปัญหาลักษณะต่าง ๆ ในการเรียนของนักเรียนและส่งเสริมนักเรียนให้มีพัฒนาการที่ดีขึ้น แต่สภาพความเป็นจริงการจัดการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษายังไม่แพร่หลายและยังจัดได้ไม่ทั่วทุกโรงเรียน รวมทั้งจัดไม่ได้ครอบคลุมทุกประเภทของการแนะแนว หลายโรงเรียนที่จัดบริการแนะแนว มักจะประสบปัญหาต่าง ๆ เช่น ด้านบริหาร ผู้บริหารไม่สนับสนุนและไม่เห็นความสำคัญของงานแนะแนว นักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการแนะแนว ผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนตลอดจนทั้งอุปกรณ์ งบประมาณ อาคารสถานที่ที่จะเสริมบริการแนะแนว และปัญหาที่สำคัญที่สุดคือ ขาดบุคลากรทางด้านแนะแนวในโรงเรียน (ประพิศ จินตวรรณ 2529: 5-6) ซึ่งตรงกับผลงานวิจัยของ สุรเชษฐ์ จิตตะวิบูล (2526: 6) ที่พบว่า การจัดการบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษาจัดได้ไม่ทั่วถึงและไม่กว้างขวางเท่าที่ควร ผู้บริหารขาดความรู้ความเข้าใจในเทคนิคต่าง ๆ ของการแนะแนว ไม่เห็นความสำคัญและไม่ให้ความร่วมมือกับคณะครู ทั้งยังมีเจตคติที่ไม่ดีต่องานแนะแนวด้วย ของเห็นว่า เป็นงานที่สิ้นเปลือง ไร้ประโยชน์ไม่คุ้มค่า ด้านบุคลากร ขาดอัตราครูแนะแนวและขาดบุคลากรที่ตั้งใจทำงานด้านแนะแนวอย่างจริงจัง เมื่อนักเรียนมีปัญหา บุคคลที่จะต้องเข้ามาช่วยเหลือก็คือ ครูประจำชั้นนั่นเอง

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจอย่างมากในเรื่องการแนะแนว

ของครูประจำชั้นที่มีคือนักเรียน ซึ่งการแนะแนวจะช่วยพัฒนานักเรียนให้มีความ เจริญงอกงามทาง ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาพร้อมกันทุกด้านอย่างสมบูรณ์ จึงใคร่จะศึกษาการ ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการแนะแนวของครูประจำชั้นในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการ ประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ตามการรับรู้ของตนเอง เพื่อประโยชน์แก่ครูประจำชั้นในระดับ ประถมศึกษา อันจะช่วยพัฒนานักเรียนให้เจริญก้าวหน้าอย่างเต็มที่ทุกด้าน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการปฏิบัติงาน เกี่ยวกับการแนะแนวของครูประจำชั้นในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ตามการรับรู้ของตนเอง

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้ มุ่งศึกษาการปฏิบัติงาน เกี่ยวกับการแนะแนวของครูประจำชั้น ตามการรับรู้ของตนเอง ในด้านแนะแนวการศึกษา แนะนำอาชีพ แนะนำส่วนตัวและสังคม
2. ตัวอย่างประชากรของการวิจัยนี้เป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ของ สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2532 จำนวน 312 คน

ข้อคดลงเบื้องต้น

ในระดับประถมศึกษาครูประจำชั้นมีหน้าที่และบทบาทในการแนะแนวในชั้นของตนเอง มากกว่าครูคนอื่น ในการวิจัยนี้จึง เลือกศึกษาครูประจำชั้น ...

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ครูประจำชั้น หมายถึง ครูผู้สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในโรงเรียน ประถมศึกษาที่ต้องทำงานธุรการชั้น เช่น สมุดรายงานประจำตัวนักเรียน สมุดบัญชีเรียกชื่อ มัธยมศึกษาในชั้นที่ตนเองประจำ เต็ม เต็มนอกเหนือจากการสอน

การปฏิบัติงานเกี่ยวกับการแนะแนวของครูประจำชั้น หมายถึง การทำงานของครูประจำชั้นในด้านแนะแนวการศึกษา แนะแนวอาชีพ แนะแนวส่วนตัวและสังคม

การปฏิบัติงานในด้านแนะแนวการศึกษา หมายถึง การทำงานของครูประจำชั้นในด้านที่ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาสติปัญญาอย่างเต็มความสามารถ รู้จักปรับตัวในด้านการเรียน รู้จักค้นคว้าหาความรู้ ตลอดจนรู้จักแนวทางศึกษาต่อ

การปฏิบัติงานในด้านแนะแนวอาชีพ หมายถึง การทำงานของครูประจำชั้นในด้านที่ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจตนเอง มีความรู้เกี่ยวกับประเภทของงานอาชีพอย่างกว้าง ๆ ได้แนวทางในการเตรียมตัวเพื่อการประกอบอาชีพ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่องานอาชีพและมีนิสัยการทำงานที่ดี

การปฏิบัติงานในด้านแนะแนวส่วนตัวและสังคม หมายถึง การทำงานของครูประจำชั้นในด้านที่จะช่วยให้นักเรียนมีบุคลิกภาพที่เหมาะสม สามารถปรับตัวเข้ากับบุคคลแวดล้อม รู้จักแก้ปัญหาด้วยตนเองและมีความสุขในชีวิต

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นข้อมูลในการปรับปรุงการปฏิบัติงาน เกี่ยวกับการแนะแนวของครูประจำชั้น อันจะช่วยให้นักเรียนสามารถปรับตัวให้ประสบผลสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เป็นแนวทางในการวางแผนและดำเนินงานให้ครูประจำชั้นสามารถปฏิบัติงานด้านแนะแนวอย่างมีประสิทธิภาพ
3. เป็นข้อมูลสำหรับผู้สนใจเรื่องการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา